

Έτσι κι αλλιώς μια μέρα όλες/

Όπου κι αν είναι η θέση μας σ' αυτή την κοινωνία, το μέλλον μας συνοψίζεται σε δυο επιλογές: είτε αποδεχόμαστε τη μοίρα μας και προσπαθούμε να ελαχιστοποιήσουμε μέρα με τη μέρα τις ζημιές στα σώματά μας και στο περιβάλλον είτε αντιστεκόμαστε ενεργά έτσι ώστε να ανακόψουμε την καταστροφή και να θέσουμε σε εφαρμογή τις δικές μας λύσεις. Εάν υπάρχει κάτι πάνω στο οποίο οι επιστήμονες, οι κοινωνιολόγοι, οι στρατηγιστές των ενόπλων δυνάμεων και οι εργάτες/τριες συμφωνούν, αυτό είναι ότι οδηγούμαστε σε μια παγκόσμια κατάρρευση.

Αυτοί και αυτές που κατέχουν την εξουσία προσπαθούν να εκμεταλλευτούν τους τυφώνες, τις πυρκαγιές στα δάση και τις πανδημίες για να μας επιβάλλουν όλο και πιο επιθετικές μορφές ελέγχου. Οι απαντήσεις τους στις κρίσεις δίνουν πάντοτε προτεραιότητα στη διατήρηση των προνομίων και των κερδών τους, ενώ όλους εμάς τους υπόλοιπους μας αντιμετωπίζουν ως αναλώσιμους. Δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε την επιβίωσή μας στην «τεχνογνωσία» τους.

Εάν συμβιβαστούμε με το μέλλον που υποδηλώνει η καταστροφική κλιματική αλλαγή, η γενικευμένη μόλυνση και μια οικολογική κατάρρευση, αργά ή γρήγορα η καταστροφή θα έρθει και για μας. Σε ορισμένα μέρη του κόσμου ο κόσμος είναι ήδη αναγκασμένος να φοράει μάσκες όταν βγαίνει από το σπίτι, μόνο και μόνο για να προστατευθεί από τον μολυσμένο αέρα, τα τοξικά απόβλητα ή τις μολυσματικές συνθήκες.

Εάν αρνούμαστε να αποδεχτούμε την καταστροφή των ζώων μας, της γης μας, του φαγητού μας και όλων όσα μας συνδέουν μεταξύ μας και με τη βιόσφαιρα στο σύνολό της, πρέπει να παλέψουμε για να επανακτήσουμε τον έλεγχο πάνω στις συνθήκες της ζωής μας και στις αποφάσεις που καθορίζουν την επιβίωσή μας. Σε έναν κόσμο γεμάτο μπάτσους, φυλακές και κάμερες παρακολούθησης θα χρειαστεί να φορέσουμε μάσκες που θα αποκρύπτουν την ταυτότητά μας για να μπορέσουμε να αγωνιστούμε για αυτά που πραγματικά επιθυμούμε.

οι θα καταλήξουμε να φοράμε μάσκες.

